

ARCHIV TICHA

Pavel Hrejsemnou

IDEAIFY
idea beauty

ARCHIV TICHA

Pavel Hrejsemnou

Název knihy: Archiv ticha

Podnázev:

Autor: Pavel Hrejsemnou

Nakladatel: IDEAIFY s.r.o. **Adresa nakladatele:** Na Studních 71, 283 01 Kutná Hora **Web:** www.ideaify.cz **E-mail:** info@ideaify.cz

Rok vydání: 2026 **Vydání:** První elektronické vydání **Počet stran:** 121 A5, (autorova 65 kniha)

Autorská práva a právní doložky

© 2026 Pavel Hrejsemnou a IDEAIFY s.r.o.

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována, ukládána v rešeršním systému, ani přenášena jakýmkoli způsobem a v jakékoli formě (elektronicky, mechanicky, nahráváním či jinak) bez předchozího písemného souhlasu autora a nakladatele.

ISBN (PDF verze): 978-80-88523-11-6

ISBN (ePuB verze): 978-80-88523-12-3

Upozornění: Informace obsažené v této knize jsou určeny pouze pro vzdělávací a informační účely. I když bylo vynaloženo veškeré úsilí k zajištění přesnosti a aktuálnosti obsahu, vydavatel ani autoři nenesou odpovědnost za případné chyby nebo opomenutí, ani za výsledky plynoucí z použití zde uvedených informací. Čtenář by měl vždy ověřit informace z více zdrojů a přizpůsobit je svým konkrétním potřebám.

Tvorba a produkce

Jazyk: Čeština

Grafický design, návrh obálky a sazba: IDEAIFY s.r.o.

Předmluva

Když se dnes dotknete klávesy klavíru, většinou nepřemýšlíte o tom, proč zní tak, jak zní. Hudba se stala samozřejmostí. Technologií. Kulturním dědictvím, které bereme jako hotovou věc.

Jenže klavír – na rozdíl od houslí, flétny či bubnu – nevznikl přirozeně.

Nevyrostl z lidové tradice.

Nevyvinul se postupně v rukou generací hudebníků.

Nevzešel z potřeby rituálu, války ani tance.

Klavír se objevil náhle.

Na přelomu 17. a 18. století, v Itálii, v prostředí dvora, technické zručnosti a ticha. A byl od počátku tak složitý, že by se dalo říci, že předběhl dobu, ve které vznikl.

Tato kniha je pokusem položit otázku, kterou si historici obvykle nepokládají:

Jak je možné, že v relativně primitivním světě bez průmyslové výroby, bez moderní fyziky a bez systematického strojírenství vznikl nástroj, který obsahuje přes dvanáct tisíc součástí, stovky přesně

kalibrovaných pohyblivých dílů a mechaniku jemnější než mechanismus mnoha pozdějších strojů?

A ještě důležitější otázku:

Co když klavír nebyl jen vynálezem – ale návratem?

O HISTORICKÝCH OSOBÁCH

Všechny klíčové historické postavy v této knize skutečně existovaly.

Bartolomeo Cristofori (1655–1731) byl italský výrobce cembal a hudebních nástrojů, který působil ve službách rodu Medici ve Florencii. Právě jemu je připisován vynález nástroje nazývaného *gravicembalo col piano e forte* – cembala, na které bylo možné hrát potichu i hlasitě v závislosti na síle úhozu.

Tento princip – kladívko udeří do struny a okamžitě se vrátí – byl revoluční. A dodnes tvoří srdce klavíru.

První písemná zmínka o tomto nástroji pochází z inventáře majetku Medicejských z roku 1700. Nejstarší dochovaný funkční klavír od Cristoforiho je datován kolem roku 1720 a dnes je uložen v Metropolitním muzeu umění v New Yorku.

To jsou fakta.

Co však fakta neříkají, je jak Cristofori k tomuto řešení dospěl. Neexistují žádné dochované technické zápisky, žádný „evoluční řetězec“ prototypů, žádné vysvětlení, proč se právě v tomto čase a na tomto místě zrodil tak komplexní mechanismus.

Právě do tohoto ticha vstupuje román.

ANNA MARIA LUISA DE' MEDICI

Zcela reálnou historickou postavou je i Anna Maria Luisa de' Medici (1667–1743) – poslední přímá dědička rodu Medici. Žena mimořádně vzdělaná, politicky obratná a hluboce oddaná umění.

Byla to právě ona, kdo po vymření rodu Medici uzavřel slavný Patto di Famiglia – dohodu, díky níž zůstaly umělecké sbírky Florencie zachovány městu a nebyly rozprodány po Evropě. Bez jejího rozhodnutí by Florencie dnes nebyla Florencií.

V této knize vystupuje Anna Maria Luisa nikoli jako romantická postava, ale jako strážkyně kontinuity. Někdo, kdo rozuměl tomu, že skutečná moc neleží v hluku, ale v uchování ticha tam, kde by jiní chtěli křičet.

O FIKCI

Postavy učedníků, laditelů, zedníků, nositelů tónů a samotný Archiv jsou literární fikcí.

Ne však náhodnou.

Vycházejí z reálných poznatků o akustice, rezonanci, léčivých účincích zvuku a faktu, že určité frekvence mají měřitelný vliv na lidský nervový systém. Moderní věda dnes potvrzuje to, co staré kultury tušily intuitivně: že zvuk není jen nositelem hudby, ale informace.

Tato kniha si klade otázku, zda někdy v hlubší minulosti nemohla existovat civilizace, která se zvukem pracovala systematictěji než my – a která se vědomě rozhodla zmizet, protože pochopila, že každé poznání se dříve či později stane nástrojem moci.

Ne proto, že by byla zničena.

Ale proto, že se stáhla.

PROČ ROMÁN

Nepíšu tuto knihu jako historik.

Ani jako muzikolog.

A už vůbec ne jako prorok.

Píšu ji jako vypravěč.

Zajímá mě okamžik, kdy se člověk zastaví u klávesy, tónu, slova – a místo další odpovědi ucítí pochybnost. Protože právě pochybnost je začátkem svobody.

Klavír umožnil hrát potichu i nahlas.

Ale možná umožnil ještě něco jiného: volbu.

Tato kniha není o tom, že by hudba měnila svět.

Je o tom, že svět se mění ve chvíli, kdy člověk slyší sám sebe.

JAK KNIHU ČÍST

Archiv ticha není román, který by se měl „pochopit“.

Je to román, který by se měl nechat znít.

Pokud budete mít pocit, že některé pasáže nejsou vysvětlené – je to záměr. Pokud si všimnete, že některé otázky zůstávají otevřené – je to pozvání.

A pokud se při čtení někdy zastavíte a nebudete přesně vědět proč, pak kniha splnila svůj účel.

Protože nejdůležitější tóny nejsou ty, které slyšíme.

Ale ty, které v nás zůstanou znít ještě dlouho poté.

Pavel Hrejsemnou

KAPITOLA PRVNÍ

Dřevo si pamatuje

Florence v noci zněla jinak než ve dne.

Ne hlasy, ne kroky, ale napětím. Jako by se město nadechovalo a čekalo, až se něco stane.

Lorenzo Bellini stál v dílně a držel v ruce kladívko. Nebylo větší než jeho dlaň. Dřevo bylo světlé, jemně opracované, potažené tenkou vrstvou kůže, která voněla tukem a starým vzduchem. Kladívko, které nemělo právo existovat.

„Ještě jednou,“ řekl Bartolomeo Cristofori tiše.

Jeho hlas nebyl přísný. Nikdy nebyl. Byl přesný. Jako ryska na kovu, která říká, kde končí chyba.

Lorenzo přikývl a položil kladívko zpět na své místo v otevřené mechanice. Před nimi neležel hudební nástroj. Leželo tam tělo. Rozebrané, odkryté, plné šlach a kloubů. Sto drobných součástí, které měly reagovat na jediný dotek prstu.

Cristofori se sklonil blíž. Jeho ruce byly staré, ale pevné. Ruce člověka, který celý život poslouchal materiál dřív, než mu poručil.

„Pamatuj si to, Lorenzo,“ řekl. „Struna nesmí vědět, že byla udeřena.“

Lorenzo nevěděl, jestli tomu rozumí. Ale cítil, že to je pravda.

Stiskl klávesu.

Zvuk, který se ozval, nebyl hlasitý. Nebyl ani tichý. Byl jiný. Nezůstal v prostoru. Prošel jím. Lorenzo měl na okamžik pocit, že mu zvuk přejel po hrudi, jako by mu někdo položil ruku přímo na srdce.

Zatajil dech.

Cristofori nic neřekl. Jen zavřel oči.

Pak se to stalo.

Ne zvuk. Ticho po něm.

Lorenzo ucítil, jak se mu podlomila kolena. Ne bolestí. Únavou, která nepatřila jeho tělu. Jako by se v něm cosi otevřelo a zase zavřelo.

„Slyšel jsi to?“ vydechl.

Cristofori otevřel oči. Byly vlhké.

„Ano,“ řekl. „A to je ten problém.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Archiv ticha***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.